

Em falta inspiració

Em dic Clara i tinc un greu problema: m'he presentat en un concurs on he d'escriure un relat matemàtic i el problema es que no trobo cap idea per poder escriure. He estat pensant durant molt de temps i encara no he trobat res que em sembli original; tot és tant típic d'escriure...

He estat pensant en coses que aprenem a classe de matemàtiques; l'altre dia, per exemple, el nostre professor ens va estar parlant de Pitàgores. Però, a mi de què em servia que m'expliquessin això per fer el meu relat? Vull dir: sé que és important, però que guanyo jo amb la següent fórmula? Sé que hipotenusa al quadrat és igual a la suma dels dos catets al quadrat; bé, sí, interessant; però què en trec d'aquí per al meu relat?

Un altre dia també vaig estar pensant en què escriure, i com que no se m'acudia res vaig aprofitar per llegir un llibre que em va recomanar la meva mare i que ella també se l'estava llegint. El llibre es deia "El curiós incident del gos a mitjanit", i la mare m'havia parlat molt bé del seu argument.

Quan vaig finalitzar la lectura del llibre vaig quedar sorpresa. He de ser sincera: no em va semblar molt bo, ja que al final et dona igual qui ha matat al pobre gos; però això només és una opinió personal de la qual espero que mai se n'assabenti la meva mare.

El que em va semblar més interessant de la història va ser la facilitat que té el nen autista amb les matemàtiques. En molts casos aquests nens tenen una capacitat extraordinària per a les matemàtiques, els idiomes i moltes altres coses que a la gent li suposen gairebé impossibles de realitzar.

Jo, que encara volia escriure el meu relat vaig pensar que el protagonista de la novel·la no hauria trobat cap mena de dificultat en fer el relat. Si era capaç de comptar amb els nombres primers i estava decidit a treure's el batxillerat de matemàtiques, no li costaria gaire ajudar-me a fer un relat, pel qual encara estic buscant idees.

Un dia ja estava tant desesperada per escriure el meu text matemàtic que vaig començar un document de Word amb lletra Arial 12 sobre un nen que li agradaven tant les mates que quan anava pel carrer l'únic que veia eren figures geomètriques, i a més es dedicava a multiplicar les xifres de les matrícules de cotxe i, creieu-me, ho he intentat i em sembla bastant complicat; bé, sempre que no hi hagi una retenció ja que

llavors et dóna més temps a pensar en la solució. Però el cas és que no em va convèncer, així que quan el "senyor ordinador" em va demanar "Guardar cambios" vaig dir que no ben convençuda.

Ja no em queda gaire temps per presentar el relat al concurs; el problema és que encara no tinc relat, no sé què fer, o més ben dit, no sé què escriure. Potser és que el destí vol que no em presenti al concurs per alguna raó. Però què estic dient? Això m'està afectant seriosament...

Canviant de tema, l'altre dia vaig sentir una cita d'un matemàtic anglès que deia "A les matemàtiques els passa com a moltes altres coses: la bellesa es pot percebre, però no es pot explicar". El senyor que va dir això em sembla que es deia Arthur Cayley i em va semblar d'allò més interessant, tot i que no entenia molt bé el que volia dir amb això. S'estava referint les matemàtiques com a un tipus de bellesa? En aquell moment se'm va obrir la ment i vaig començar un altre document en el que escriuria un relat a partir de la cita d'aquest matemàtic. Vaig estar cercant informació i em vaig adonar que moltes arts estaven relacionades amb les matemàtiques, com per exemple la pintura i la música. Aleshores vaig pensar, i si les matemàtiques també fossin un art? Va ser aquesta pregunta la que em va dur a argumentar la història.

Buscant la informació que he anomenat abans vaig trobar fets realment sorprenents, com l'exemple d'un pintor rus que es deia Kandinsky i que gràcies a les mates va aconseguir fer obres realment bones i autèntiques. Després vaig tornar a pensar en la pregunta que he dit abans i durant un llarg període de temps vaig cercar exemples per intentar demostrar que les matemàtiques poden ser un art. I jo penso: si un arquitecte no sap res de mates, suposo que és impossible, però imaginem-nos que fos així, mai hauria fet cap edifici que més endavant hagués estat considerat art!

Aquest relat em va semblar curiós perquè normalment jo no em paro a pensar en qüestions relatives a les matemàtiques, sinó que penso: és una "cosa" que es fa així i punt; per aquest motiu em va sobtar que una teoria com aquesta se m'hagués acudit a mi.

I si quan llegissin la meva història comencessin a investigar sobre la possibilitat que les matemàtiques fossin un art? He de reconèixer que a la matèria de matemàtiques no trec excel·lents però en aquell moment em donava igual perquè potser havia trobat un nou interrogant a resoldre.

Durant unes hores vaig pensar que potser no era tan bona idea presentar aquell relat; era complicar-se molt l'existència. Per què no escrivia un relat simple sobre el teorema de Tales o explicava que la suma d'angles d'un triangle sempre dóna 180? No ho sé, coses que se li passarien pel cap a una noia de la meua edat; a més, no m'agrada gaire ser el centre d'atenció, i si presentava el relat i el llegien persones que entenien de matemàtiques estava perduda. Potser fins i tot vindrien a casa meua i em començarien a fer preguntes com aquestes: com se't va acudir una teoria com aquesta? O, qui és el teu professor de matemàtiques? O, és el teu pare matemàtic?

Aleshores vaig decidir no presentar la història i guardar-la en una carpeta abandonada del "senyor ordinador".

I em trobo en les mateixes: no tinc un bon relat per presentar, bé, ni tan sols tinc un relat a seques, i a sobre demà tinc examen de mates de funcions lineals i equacions de segon grau; i el pitjor és que pensant en el relat se m'ha passat el temps volant i ara em quedarà poc temps per estudiar. Suposo que la pròxima vegada hauré de ser més responsable i controlar millor l'hora.

Només queden dues setmanes per a l'entrega dels relats i m'estic posant nerviosa perquè mai he tingut un bloqueig, si se li pot dir així, a l'hora d'escriure. Per Sant Jordi a vegades m'agrada escriure un petit conte per llegir-ho a casa i la meua família sempre em felicita perquè està molt ben redactat; però en aquest cas és diferent.

Li he demanat ajuda al pare per fer l'escrit i ell m'ha contestat amb una cita de Pitàgores que diu així: ajuda els altres a aixecar les seves càrregues, però no a portar-les.

Crec que el que m'ha vingut a dir és que jo he escollit presentar-me al concurs i que he de ser responsable i fer les coses per mi mateixa, o almenys això és el que m'ha donat a entendre.

El meu pare en sap molt de matemàtiques i quan tinc un dubte, sobretot en geometria, ell m'ajuda, però en aquest cas no m'ha volgut ajudar. Suposo que confia en mi i sap que trobaré alguna idea brillant que pugui utilitzar per fer un relat impressionant, però jo no confio gaire en mi mateixa.

Estem a dijous i només queden nou dies com a termini per lliurar la història. De tant en tant em ve una idea al cap, però després penso que

puc tenir idees molt millors que aquella i decideixo deixar la ment en blanc i esborrar-la.

Tot això que estic explicant només queda guardat en un simple document, però res més. No m'ha ajudat a trobar un relat per presentar.

Espero que l'any vinent tingui més sort i pugui presentar-me al concurs amb un bon relat que deixi a tothom amb un punt de vista diferent sobre les matemàtiques. Fins aleshores suposo que tindrè una bona idea per escriure i tot sortirà rodó. Ho deixo aquí.

“Guardar cambios?” Sí.